

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie zażalenia **M. R.**  
na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Sejnach w sprawie [...] z dnia 30 maja 2025 r. w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 września 2025 r. wniosku Sądu Rejonowego w Białymstoku o przekazanie sprawy III Kp 1843/25 do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*.

**p o s t a n o w i ł:**  
**wniosku nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2025 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku wystąpił do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania – w trybie art. 37 k.p.k. – do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, sprawy o sygn. akt III Kp 1843/25. Sprawa ta została wszczęta na skutek zażalenia M. R. na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Sejnach w sprawie [...] z dnia 30 maja 2025 r. w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie m.in. niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień oraz poświadczenia nieprawdy w dokumentach przez sędziego Sądu Okręgowego w Białymstoku i sędziego Sądu

Apelacyjnego w Białymstoku, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k.zw. z art. 11 § 2 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia sąd ten wskazał, że skoro sprawa dotyczy niedopełnienia obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnień oraz poświadczenia nieprawdy przez sędziego Sądu Okręgowego w Białymstoku czy Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, to jest to uzasadniona podstawa do przyjęcia, że w odbiorze społecznym może powstać usprawiedliwione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez ten sąd, co oczywiście nie służy budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem sądu, dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga by sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd, co sprzyjać będzie przekonaniu funkcjonowania tegoż wymiaru w sposób prawidłowy i niezawisły — szczególnie w odbiorze skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie można podzielić stanowiska sądu występującego z wnioskiem, że dobro wymiaru sprawiedliwości, wymaga przeniesienia sprawy do rozpoznania w sądzie innym, niż sąd właściwy. Przedstawione przez właściwy do rozpoznania zażalenie sąd rozumowanie, zawarte w uzasadnieniu wniosku, nie wskazuje na istnienie jakichkolwiek okoliczności tej sprawy, które mogłyby skutkować przekazaniem sprawy w trybie wskazanym w art. 37 k.p.k.

Podkreślić trzeba, że przekazanie sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują okoliczności, które mogą negatywnie oddziaływać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, na dobro wymiaru sprawiedliwości. Chodzi tu zarówno o sytuacje, w których okoliczności zaistniałe w sprawie niewątpliwie mogłyby wywołać wątpliwości u postronnego, obiektywnego, obserwatora takiego procesu, co do bezstronnego, obiektywnego rozpoznania sprawy we właściwym sądzie, jak i potrzebę skutecznego przeprowadzenia postępowania w sytuacjach, w których wydaje się to mało realne bez odstępstwa od reguły wynikającej z art. 31 § 1 k.p.k., a więc zasady właściwości miejscowej sądu.

W tym kontekście podkreślić trzeba, że przekonanie o braku możliwości obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy musi być oparte

na racjonalnych i rzeczywistych przesłankach, skoro ma uzasadniać wyłom od właściwości miejscowej sądu. Tymczasem występujący z wnioskiem sąd, uzasadniając potrzebę zmiany właściwości sądu chęcią wyeliminowania potencjalnych wątpliwości co do bezstronności rozpoznania sprawy, nie podniósł żadnych obiektywnych okoliczności mogących choćby w minimalnym stopniu uzasadniać przypuszczenie, że przedmiot rozpoznania sprawy w postępowaniu zażaleniowym, a zatem ocena prokuratora co do ustaleń w zakresie prawidłowości podejmowanych czynności orzeczniczych przez sędziów objętych zawiadomieniem, może w jakimkolwiek zakresie wpływać na ocenę postronnego i obiektywnego obserwatora takiego postępowania. W sytuacji gdy takich argumentów we wniosku nie ma to trzeba wskazać, że można by zasadnie twierdzić, iż to właśnie tak umotywowany wniosek godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości, skoro ogólnikowe twierdzenia zawiadamiającego o przestępstwie dotyczące *de facto* czynności orzeczniczych sędziów, wpływać mają na właściwość sądu rozpoznającego sprawę w postępowaniu odwoławczym.

Powyższe okoliczności z pewnością nie dają podstaw do twierdzenia, że sędziowie sądu właściwego nie mogą bezstronnie rozstrzygać w kwestii tego zażalenia.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]